

Ὁ Ροῦβενς διέτρεχε μὲ μεγάλα βήματα τὸ κενωθὲν ἤδη ἐστιατόριον.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἔλεγε, διότι ἦλθον εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον!

Ὁ δὸν Ἐμμανουήλ ἐφαίνετο ὡσαύτως κατηχαριστημένος.

— Τὸν συνεκινήσατε πολύ, φίλτατε, εἶπεν ὁ δὸν Φερνάνδος πρὸς τὸν Ροῦβενς.

— Μέχρις οὗ ἀναλάβῃ, εἶπεν ὁ τελευταῖος, ἔλθετε νὰ θαυμάσητε τὴν εἰκόνα του εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Οἱ εὐγενεῖς Ἴσπανοὶ ἤττον γινώσκει τῆς Τέχνης, ἀλλὰ πεποιθότες εἰς τὴν πείραν τοῦ Ροῦβενς, ἀπεθαύμασαν τὴν εἰκόνα, ἥτις ἀνεκηρύχθη ὡς ἀριστουργημα. Συνεφωνήθη δὲ ὅπως γείνη λόγος περὶ τοῦ γράψαντος αὐτὴν εἰς τὸν βασιλέα, θερμὸν τῆς καλλιτεχνίας προστάτην.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐξήρχοντο τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐπ' ἀρκετὸν παρέμειναν, ὁ Ροῦβενς εἶδε μοναχὸν διερχόμενον πρὸ τῆς θύρας.

— Πῶς εἶνε ὁ μέγας καλλιτέχνης σας; τὸν ἠρώτησεν.

Ἄλλ' ὁ ἐρωτηθεὶς ἀπῆλθε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Αὐτοὶ οἱ ρασοφόροι μᾶς περιπατοῦν, εἶπεν ὁ δὸν Ἐμμανουήλ.

— Ἐλοιπόν. Δὲν θὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, χωρὶς νὰ ἐπανίδω τὸν συνάδελφόν μου, εἶπεν ὁ Ροῦβενς. Θὰ τοὺς τὸν πάρω. Δὲν θὰ τοὺς ἀφίσω νὰ πνίξουν τοιοῦτον τάλαντον.

Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ὅτι ἐν τῇ μονῇ ἐπεκράτει κίνησις ἀσυνήθης. Ἐκ τοῦ βάθους διαδρόμου τινος, μοναχοὶ ἐπέστρεφον πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, συνοδεύοντες τὴν ἁγίαν μετάλῃψιν. Πλησιάζαντες δὲ οἱ ξένοι εἶδον μικρὸν δωμάτιον ἀνοιχτόν, ἐπὶ τινος δ' ἐν αὐτῷ κλίνης ἀνεγνώρισαν ἐκ τῆς θαυμασίας αὐτοῦ κεφαλῆς τὸν ζωγράφον τῆς ἐξόχου εἰκόνας.

Εἶχεν ὠχρὰν τὴν μορφήν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους. Ὁ ἡγούμενος ἦτο γονυπετὴς πρὸ αὐτοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχοι κώδωνος κρουμένου πενθίμως διέλυσαν τὴν βαθεῖαν σιγὴν τῆς μονῆς.

Ὁ Ροῦβενς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἐννοήσαντες ὅτι ὁ δυστυχὴς μοναχὸς ἀπέθανεν, ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἐγονυπέτησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κελλίου.

Ὅταν ἠγέρθησαν, ὁ ἡγούμενος πλησιάζας τοῖς εἶπε:

— Δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τὸ ὄνομά του. Εἰς τὸν κόσμον ἐλέγετο: Εὐαθιέρος Κολλάντης.

Καὶ προσέθηκε:

— Μὲ ὅλην τὴν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπροξένησαν οἱ λόγοι σας, μὲ ὅλην τὴν ἐντύπωσιν τῆς ζωγραφῆς περιγραφῆς τὴν ὁποίαν τοῦ ἐκάματε τοῦ λαμπροῦ βίου, τὸν ὁποῖον θὰ διήρχετο ὡς ζωγράφος ἐν τῷ κόσμῳ κατῴρωσε νὰ δειχθῇ ἀνώτερος τῆς δοκιμασίας, τὴν ὁποίαν ὑπέστη. Ἄλλ' ὁ ἀγὼν ἦτο πολὺ ἰσχυρὸς καὶ ἂν ἡ

ψυχὴ του ἐξῆλθεν ἄθικτος, ἀλλὰ τὸ σῶμά του ἦτο ἀσθενὲς καὶ ὑπέκυψεν. Ὁ θάνατος ἐπῆρε τὸν ἀδελφόν μας, ἀλλὰ δὲν τὸν προκατέλαβε, διότι ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ἐτοιμασθῇ καλῶς διὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιον...

— Ὅποια ἀπώλεια! ὅποια δυστυχία! εἶπε στένων ὁ Ροῦβενς. Ἡ δόξα θὰ ἔσπερε τὸ μέτωπόν του, ὁ κόσμος θὰ τὸν ἐλάτρευε.

Ὁ ἡγούμενος ἐμειδίασεν ἀποδοκιμαστικῶς καὶ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν οὐρανόν, εἶπε:

— Τώρα τὸν ἀναμένει ἄλλος κόσμος, ὁ κόσμος τῆς αἰωνίας δόξης.

Ὁ Ροῦβενς στραφείς πρὸς τὸν Φερνάνδον, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Ἄς ἐτοιμάσουν τὰ ἄλγιά μας καὶ ἄς φύγωμεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν τάφον, διότι... ὑποφέρω... διότι πνίγομαι.

(Ch. Moreau—Vauthier)

Ἐν Σμύρῃ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ 'ΨΑΝΟΥΡΑΝΙΑ'.

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Εἶνε δικοὶ μου οἱ κόσμοι
Στὰ οὐράνια σκορπισμένοι,
Πάντα δ' αὐτοὺς πνιγαίνει
Ἡ δόλια μου ψυχὴ.

Πάντα δ' αὐτοὺς πετάει
Λευκὸς-λευκὸς ὁ στίχος
Τῶν τραγουδιῶν μου ὁ ἦχος
Περίφανα ἀντηχεῖ.

Ὅ,τι ἀφ' τῇ γῇ ξεφεύγει,
Δικὴ μου εἶνε πατρίδα
Τῶν ἀστεριῶν ἡ ἀχτίδα,
Τοῦ ρόδου ἡ μυρωδιά.

Καὶ μεδ' στὰ οὐράνια πλάτν
Καὶ μεδ' στὴν οἰκουμένη
Εἶνε μονάχα ξένη
Σ' ἐμένα μιὰ καρδιά.

ΜΙΑ ΨΥΧΗ

Γιὰ δὲ στὸν κόσμον τρέχω
Μὲ μάτια θολωμένα,
Παράτησα γιὰ σένα
Τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ.

Βυθίστηκα στ' ἀστέρια,
Στὴ λάμψη, στὸ σκοτάδι,
Ἐζήτησα στὸν Ἄδην
Τὴ λευτεριά τοῦ νοῦ.

Λαχτάρισα γιὰ σένα
Κ' αἱμάτωσα τὸ σῶμα,
Κυλίστηκα στὸ χῶμα
Καὶ σύρθηκα στὴ γῆ.

Γιὰ νὰ βρῶ τὴ ψυχὴ σου,
Στὴ συφορὰ μου ἐπῆρα
Τὴν καταχθόνια λύρα
Τοῦ Μεφιστοφελῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ